Quo Vadis

On Martie 25, 2010

Susține-ți cu tărie viziunea, fără să imprimi un ritm alert de dezvoltare care să împiedice adaptarea adecvată a orientării oamenilor spre viitor.

Există numai trei mari întrebări pe care oamenii, de la o generație la alta, indiferent de statutul lor social, și le-au pus destul de des, și al căror răspuns încă nu se cunoaște: De unde venim? De ce ne aflăm aici? Încotro ne îndreptăm? Dintre aceste trei întrebări, cea mai importantă, cea mai des vehiculată în ultima perioada de timp este, fără umbră de îndoială, Încotro ne îndreptăm?

Pe mine mă frământă totuși o altă întrebare: suntem oare pregătiți să ajungem în locul unde suntem așteptați?

Imaginați-vă pentru o clipă că ar exista un singur om, înzestrat cu o viziune aparte, unică prin felul ei, care ar avea capacitatea, forța mentală și tehnologia necesară ca să ne redirecționeze pașii și să ne controleze viitorul. I-am respecta fără nicio ezitare ideile și convingerile? Am accepta să ne conducă destinele spre progres, având certitudinea că este singura noastră cale spre fericire? Sau l-am împiedica să-și ducă la împlinire viziunea ce depășește limitele imaginației umane actuale?

Cât de utile ne sunt uneori poveștile în găsirea răspunsurilor. „ *Robur Cuceritorul* ", de Jules Verne tratează acest subiect în amănunt. Acțiunea se petrece undeva pe la sfârșitul secolului al 18-lea. Este important să menționez faptul că la acea vreme aerostatele (baloanele cu aer cald) erau singurul mijloc de transport aerian.

Leadership: Demersurile de a pune la dispoziția oamenilor perspectiva ta de a vedea lucrurile facilitează o dezbinare între ceea ce este necesar și ceea ce ne temem?

Robur, un inginer în vârstă de 40 de ani, care nu se temea de nimeni și de nimic, a izbutit să creeze un aparat de zbor desăvârșit, ce sfida legile mecanicii, și care putea să facă înconjurul pământului, străbătând straturile atmosferei. Dar o astfel de invenție revoluționara era considerată imposibilă de mințile înguste ale savanților vremurilor de atunci, care se arătau neîncrezători și chiar suspicioși.

Așa că, pentru a dovedi tuturor cât de departe poate ajunge progresul, că viitorul aparține numai mașinilor zburătoare, și că aeronava lui este reală și funcțională, Robur a răpit doi dintre cei mai influenți oameni din America, Uncle Prudent și Phil Evans, președintele și secretarul Institutului Weldon, i-a luat bord și a pornit cu ei într-o lungă călătorie.

Deși cei doi s-au convins pe parcursul celor câteva luni de zbor că aeronava este reală, mult mai stabilă decât orice balon, mult mai rapidă, mult mai încăpătoare, mai confortabilă, totuși ei nu au vrut să recunoască performanțele acestei mașini zburătoare. Ci au ținut morțiș că adevăratul vehicul atmosferic este balonul și că doar acestuia îi aparținea viitorul.

În finalul povestirii, Robur, s-a adresat cetățenilor Statelor Unite, veniți în număr mare să asiste la inaugurarea celui mai nou model de balon: *Go Ahead* , după ce a dovedit în prealabil că aeronava lui, Albatrosul, este de departe mult mai performantă:

– Cetățeni ai Statelor Unite, experiența mea s-a încheiat; dar părerea mea este, în prezent, următoarea, că nu trebuie să grăbim niciodată lucrurile, nici chiar atunci când este vorba de progresul omenirii... Națiunile încă nu sunt coapte pentru mine. Plec, așadar, luând cu mine secretul descoperirii mele. Dar nu va fi pierdut pentru omenire. Îi va aparține atunci când va fi destul de instruită ca să poată profita de el și destul de înțeleaptă ca să nu abuzeze. Rămas bun, cetățeni ai Statelor Unite, rămas bun ! ”

Leadershipul este calitatea de a le spune oamenilor ceea ce vor ei să audă astfel încât tot ei să-și asume vina de nu-și fi ascuțit înțelegerea și gândirea.

Le poți impune oamenilor cu forța să-ți accepte ideile, oricât de novatoare ar fi ele?

Invenția lui Robur ar fi trebuit să fie glorioasă, un triumf desăvârșit. Ar fi fost schimbarea ce ar fi îndreptat oamenii spre progres și dezvoltare. Din păcate, orice viziune, chiar și materializată, nu poate fi pusă în aplicare atâta timp cât nivelul de instruire al oamenilor și moravurile societății nu o acceptă. Viziunea lui Robur, oricât de bine ar fi fost ea argumentată, prin diverse modalități, că este reală, nu a fost acceptată de oamenii cu un nivel de cunoștințe inferioare lui.

De aceea, în final, el preferă să plece, luând cu el secretul descoperirii sale, fără să se uite critic în urmă, către oamenii nerecunoscători, conștient fiind că nu-i poate sili să îmbrățișeze schimbarea, să înțeleagă lucruri pe care nu vor să le cunoască, să le explice, fără voia lor, o taină pe care ei refuză cu încăpățânare să le fie dezvăluită.

Ştiința nu o poate lua înaintea nivelului general de instruire al oamenilor, iar Robur care era esențialmente un geniu al ingineriei, un spirit elevat și, totodată pătrunzător, care a îndrăznit să dea la o parte cortina prezentului, s-a convins de acest mare adevăr atunci când a încercat să-și susțină și să-și argumenteze teoria.

Ce rol trist ar fi jucat dacă ar fi încercat să schimbe mentalitatea învechită a oamenilor. Daca ar fi insistat să-și susțină punctele de vedere, păstrându-și iluziile despre oameni, că aceștia vor fi totuși dornici să înțeleagă știința de peste ani, tehnologia – rezerva sigură a viitorului, ar fi riscat să fie catalogat drept nebun, sau chiar mai rău, un impostor.

Leadership: Îți poți atinge cele mai înalte crezuri și obiective dacă nivelul de instruire al celor din jur este inferior nivelului tău de cunoaștere?

Atunci când știi că există persoane care nu sunt de acord cu tine, nu poți înregistra succese. Degeaba te dedici unei chemări care te implică total, la cele mai adânci niveluri ale ființei, în acțiunile pe care le desfășori, în proiectele pe care le dezvolți și le derulezi, dacă cei din jur nu îți împărtășesc pasiunea, ci preferă să trăiască într-o confortabilă răbdare a timpului. Mai întâi este necesar ca oamenii să aibă puterea de a se schimba ei înșiși și să poată alege o perspectivă nouă, să aibă capacitatea de a se mobiliza și de a privi către un orizont nou, mai vast, mai ambițios.

O mare parte din munca ta poate fi dedicată încercării de a-i ajuta pe oameni să evolueze, să recunoască schimbarea. Dar, categoric, nu vei avea mari șanse să fii acceptat ca lider, chiar dacă le explici, le arăți, le dai indicații, le expui viziunea ta grandioasă, atâta timp cât nivelul lor de cunoștințe generale este sub limita ta. În loc ca ideile tale să le încânte sufletele de bucurie, s-ar putea să le stârnească repulsie, și în loc să fii admirat pentru inițiativele tale lăudabile, pentru intențiile tale nobile, să fii denigrat.

Avansul gnoseologic al unui om de viitor aparține conținutului de convingeri diferite

asupra modului în care funcționează lumea, stocat într-o cauză măreață pentru care uneori nu merită să lupți.

Niciun lider, oricât de progresist și vizionar ar fi, oricât de multe abilități ar avea, nu-și poate atinge țelul dacă nivelul de instruire al celor din jur este inferior nivelului său evoluție. Dacă nu există o viziune generală mai largă a celor pe care îi conduce și, bineînțeles, dacă lipsește motivația individuală și un climat organizațional adecvat, orientat spre progres, spre inovație și competiție.

Un lider care nu este atent la aceste aspecte și imprimă un ritm alert ce împiedică o adaptare adecvată, va suferi un eșec în cel mai bun caz, iar în extremis, poate fi etichetat chiar nebun.

Quo Vadis este îndoiala pe care ți-o dă o activitate ce se poate dovedi a fi doar pierdere de timp. Este îndoiala pe care ți-o arăți în final asupra propriei tale rațiuni a considera lucrurile ca fiind nu necesare, ci accidentale. Așadar, susține-ți cu tărie viziunea fără să imprimi un ritm alert de dezvoltare care să împiedice adaptarea adecvată a orientării oamenilor spre viitor.

Un om de știință ar trebuie să-și dezvolte capacitatea de a vedea o schimbare acolo unde esența omului și adevărului unei noi perspective se contopesc și se definesc reciproc.

Source: https://neculaifantanaru.com/quo-vadis.html